

WRRAAK

CLAUDIA ABANDO

WRRAAK

CLAUDIA ABANDO

CD publishers

'Hoe is het nú met je?' vroeg Britta, die meteen een kleur kreeg en verontschuldigend om zich heen keek.

Alle vrouwen staarden naar Angela, wachtend op een antwoord, onzeker of ze de vraag wel gehoord had. Toen kwam er alsnog een reactie.

'Wat zal ik zeggen. Niet goed, dat is wel duidelijk. De pillen houden me over het algemeen rustig. Als ik de tweeling zie, ben ik bang dat ze ontvoerd worden. Als ik aan Jeremy denk, vrees ik dat hij me verlaten heeft. Dan denk ik toch weer aan die collega. Als ik mezelf in de spiegel zie, word ik ook niet vrolijker. Het is net of mijn lichaam moet wennen aan het feit dat het niet meer krampachtig in een houding ligt. Dat het gewoon mag doen wat het normaal ook doet, namelijk mij helpen me te bewegen. Het is net of de programmering kapot is en mijn spieren niet meer weten wat hun taak is. Ik ben sneller moe en soms lijkt het of ik Parkinson heb. Als ik het dan niet meer zie zitten in een trieste bui en ik wil bijvoorbeeld koffie inschenken, gaat de helft eraan. Ik kan met goed fatsoen geen boterham meer in mijn mond stoppen. De pillen die ik heb gekregen slik ik voor de helft, anders ben ik er niet voor mijn kinderen. En wat moet ik tegen ze zeggen als ze weer naar hun vader vragen? Nee, sorry,' ze keek verontschuldigend om zich heen, 'het gaat niet zo goed met me.'

Oudejaarsdag 2013

Buiten leek het wel oorlog. Zoals elk jaar klonken de carbidbussen als schoten van een compleet leger tanks dat in de verte aan het oprukken was. De traditie om het oude jaar met veel kabaal uit te knallen had al vele jaren geleden plaatsgemaakt voor een hoger doel. De zes kameraden stonden in de uiterwaarden met maar één dwingende drang: de plastic bal vanuit de melkbus de IJssel injagen. De afgelopen jaren was die eer naar Dries gegaan. Aan het eind van de middag waren de mannen zo dronken dat niemand meer precies wist wiens bal uiteindelijk het verst in de rivier was beland. Voor de onderlinge strijd en het elkaar afzeiken was het leuk om er een wedstrijd van te maken (zolang ze nuchter waren), maar eigenlijk wilden de zes alleen maar zo veel mogelijk lawaai maken. Ze waren trots als ze na hun kerstvakantie in de kroeg of op hun werk alsnog hoorden dat ze weer goed bezig waren geweest. ‘Het was zelfs bij ons te horen,’ zeiden mensen die minstens vijftien kilometer verderop woonden.

In de ene hand een pul bier, in de andere de brander. De opgeschoten jeugd mocht de melkbussen vullen met het explosieve goedje en de plastic bal klem in de opening van de bus duwen. Soms lukte het om alle bussen tegelijk te laten knallen. Dan klonk er een luid gejuich en waren de kameraden stiekem blij dat ze gehoorbescherming gebruikten. Op zulke momenten trilden de ruiten van de nabij gelegen boerderijen. De lager gelegen uiterwaarden en de dijk zorgden ervoor dat er geen glas sneuvelde, hooguit een pul van een dronken schutter.

Hoewel de sfeer onder de aanwezigen vrolijk en jolig was, lag er toch een donkere schaduw over deze dag. Het was de eerste keer sinds het begin van hun vriendschap dat de kameraden niet compleet in de uiterwaarden stonden. Jeremy was sinds 19 december spoorloos. Niemand wist waar hij was. De vrienden waren de afgelopen weken aan het zoeken geweest. Een

van de mogelijkheden die de politie onderzocht, was het vermoeden dat de man van Angela er met een vrouwelijke collega vandoor was gegaan. Ene Anita de Jong, zij was op dezelfde avond als Jeremy verdwenen. Navraag bij andere collega's had volgens de kameraden bewezen dat dat niet het geval kon zijn. De gedachte aan een echtgenoot die met een collega weggelopen zou zijn, was voor Angela ondraaglijk. Maar ze wist niet of een dode vader van haar kinderen haar op den duur een prettiger gevoel zou geven. Ze bleef hopen dat hij weer levend terug zou komen.

Als eerbetoon was er wel een zevende melkbus geplaatst, maar die zorgde – elke keer als de bal werd weggeschoten – meer voor verdriet dan vreugde.

Sanne stond bij het raam in de woonkamer van Angela. Ze keek in de richting waar het geluid vandaan kwam. Haar ogen zagen niets; pas als ze zich concentreerde ontwaarde ze slechts lichte rookwolkjes. Een lage *boem* bereikte haar oren, ze voelde de ramen trillen. Sanne was de vriendin van Dries. Ze kenden elkaar al hun hele leven. Sanne herinnerde zich nog de allereerste kus toen ze vijf jaar waren. Een herinnering om te koesteren, maar nu was ze verward, en met haar gedachten compleet ergens anders en zo onrustig dat ze om de haverklap uit haar stoel opstond om nietsziend door het raam te staren.

Ze waren er alle zeven, de vrouwen van de kameraden die in de uiterwaarden hun decibelrecord van vorig jaar probeerden te overtreffen. Ze dronken alle zeven hetzelfde als andere jaren: vijf witte wijn, één rosé en één bessen-jus. Ze aten dezelfde hapjes, en toch was er iets veranderd sinds de vorige keer dat ze het jaar samen hadden uitgeluid. Er werd niet druk gepraat en er werd niet uitgebreid gelachen, er werd niet eens geroddeld, wat een wonder was. Het waren slechts koetjes en kalfjes. Meerdere malen vielen er zelfs stiltes, iets wat normaal nooit voorkwam bij deze praatgrage tantes. Regelmatig luisterden de vrouwen naar het lawaai dat hun mannen in de verte op het boerenland maakten. Niet omdat ze geïnteresseerd waren, maar om zich een houding te geven tijdens een onaanname stilte. De gastvrouw vroeg iets te vaak of haar metgezellen wat wilden drinken of dat ze nog iets in de frituurpan kon gooien. Op elke vraag schudden de meesten 'nee'. Het leek of niemand ergens zin in had.

Niet om te praten, niet om te eten, en zelfs niet om te drinken. Alleen Stella lustte wel wat. Zij was de enige die regelmatig naar de keuken liep als er een schaal leeg was, en die niet onder invloed leek van de algehele triestheid. Stella was nonchalant, vaak ongeïnteresseerd en met zichzelf bezig. In principe had ze geen van deze meiden nodig. Slechts omdat haar Karel bevriend was met de partners van deze slappe groep hield ze zich een paar keer per jaar met hen op. Jammer genoeg was die sukkel van een Jeremy verdwenen en waren ze de afgelopen weken iets vaker bij elkaar geweest. Iets waar ze nu alweer genoeg van had.

Britta was het stilst van het gezelschap, altijd verlegen en snel de blosjes op de wangen. Vergeleek zichzelf iets te vaak met een grijze muis en woonde samen met controlfreak Benten. Ze had nog amper wat gezegd, er spookten te veel gedachten door haar hoofd.

Afgezien van haar gastvrouwelijke verplichtingen kwam er bij Angela ook nauwelijks een fatsoenlijk woord over de lippen. Er heerste niet eens een saaie stemming, er was gewoon niets, een holle leegte. Terwijl je op een oudejaarsdag als deze vrolijke gezichten zou verwachten, vooral als er stevig gedronken werd. Maar de dames, die hun sporadisch samenzijn nooit hadden verheven tot vriendschap, deden alsof: ze deden alsof ze dronken, alsof ze geïnteresseerd waren, alsof ze af en toe een hapje namen. Er was totaal geen sfeer. Tijdens een gemiddelde uitvaart was het gezelliger. Sanne liep van het raam terug naar haar plaats en kuchte. De laatste weken voor de anderen het teken om op te letten.

‘Het valt me op,’ begon ze, ‘dat de sfeer anders is dan andere jaren. Dat ligt niet aan Angela.’ Ze keek Angela aan en glimlachte naar haar om duidelijk te maken dat ze het niet beter had kunnen doen. Angela richtte haar hoofd op maar leek haar niet te zien. Het was alsof ze dwars door Sanne heen keek. Dat deed Sanne plots realiseren dat er nog iets anders aan de hand kon zijn dan de reden die zij had bedacht. Dus begon ze eerst over dat andere waardoor Angela van slag was en misschien ook wel de andere dames. ‘Natuurlijk is er de ongerustheid dat Jeremy tot op de dag van vandaag vermist wordt. Dat is een verschrikkelijke sluier die over ons leven is komen te hangen. Misschien wordt die droefheid wel versterkt door de zware mist in jullie hoofden waarvan ik bijna zeker weet wat daarvan de oorzaak is, en daarom stel ik jullie twee vragen. Twee vragen waar je over na mag denken, en in de tussentijd zal ik ze zelf allebei beantwoorden, zodat jullie een idee krijgen waar ik heen wil. Ik zou graag

willen vragen of je terug wilt gaan naar het hoogtepunt en het dieptepunt van het afgelopen jaar. We zitten hier met z'n allen bij elkaar, zoals we elk jaar doen. Hoewel we elkaar slechts een paar keer per jaar ontmoeten is oudejaarsdag altijd feest, een hoogtepunt waarop we ons vermaken en veel plezier hebben. Vandaag ontbreekt er echter iets, er lijkt iets geknakt en ik wil weten wat dat is. Dus als jullie willen nadenken over het leukste en het meest verschrikkelijke moment van het afgelopen jaar, zal ik jullie alvast mijn ervaringen vertellen.'

Sanne ging recht zitten en keek de kamer rond. Hoewel alle zes de meiden haar gefixeerd aankeken, leken ze niet te horen wat ze zei. Ze verbleven allemaal in hun eigen wereldje. Hun gezichten waren betrokken, alsof de donderbui van het slechte nieuws al boven hun hoofd hing. Misschien waren ze aan het nadenken, maar Sanne vond ze daarvoor te apathisch uit hun ogen kijken.

'Goed. Ik begin,' zei ze iets te luid om haar vriendinnen wakker te schudden. 'Het leukste, en dat klinkt misschien saai, was het weekendje weg met Dries. Voor het eerst sinds de geboorte van de tweeling waren we weer met z'n tweeën. Drie dagen Parijs. We hebben ons gedragen als verliefde pubers, hebben zo'n beetje alles bezocht wat je hoort te bezoeken als opgewonden toerist. En de hele week daarna leefden we nog in een roes. Als ik daaraan terugdenk, begin ik bijna te huilen,' zei ze weemoedig.

Sanne liet even een stilte vallen. Het liefst was ze weer opgestaan om uit het raam te kijken. Sinds de afschuwelijke gebeurtenis had ze geen rust meer, stilzitten was er niet meer bij. Er woelde een rusteloos gevoel in haar, een woede die haar als een tijger in zijn kooi heen en weer liet lopen. Ze wilde iets doen, ze moest iets doen, maar wist nog niet wat. In plaats van op te staan, keek ze met een trieste blik naar buiten en ging weer verder.

'Dat waren een paar mooie dagen. Ik denk er nog graag aan terug. Althans, tot aan donderdagavond 19 december van dit jaar dacht ik er graag aan terug. Sindsdien lukt het me niet meer om leuke, positieve of vrolijke dingen in mijn hoofd te halen. Alsof ik het niet meer mag of niet meer durf.'

Haar gezicht werd grauw, er leek een schaduw van een donkere wolk over te trekken. 'Sinds die donderdagavond twee weken geleden is mijn leven compleet veranderd, verwoest mag je wel zeggen. Ik loop bij mijn

huisarts, ik slik rustgevende medicijnen, sta dagelijks te trillen op mijn benen, heb het gevoel dat ik in mijn eigen lichaam zit opgesloten, terwijl ik er juist uit wil.’

‘Wat is er gebeurd?’ Tessa was te nieuwsgierig om het verhaal af te wachten en vergat even haar eigen problemen, die haar de hele dag al hadden afgeleid. Ze kreeg een boze blik van Ursula, die meestal geduldiger van aard was.

‘Die donderdag begon als elke andere donderdag. Dries was in de melkput en verzorgde zijn 150 koeien. Ik zat in de stress omdat ik Dries zijn eten nog moest brengen en de pont naar Olster moest halen om op tijd op mijn werk te zijn. Ook de dag verliep zoals hij zou moeten verlopen. Het werk op kantoor was net zo saai als anders, alhoewel het de laatste dag was dat ik onbedaarlijk met een paar collega’s heb gelachen. Op weg naar huis deed ik zoals altijd de boodschappen en toen ik de boerderij zag, kwamen de kinderen me tegemoet lopen. Dries was zo aardig geweest om ze al van school te halen. Na het eten televisie gekeken met de tweeling. Het was wel geen vrijdag, maar om de een of andere onduidelijke reden mochten ze iets later naar bed, en toen snel op de fiets naar keramiekles. Nou ja, les. Zoals jullie weten is het meer een hobbyclub. Maar wel eentje die met grote regelmaat schotels, borden en vazen oplevert voor de bazaar en waar ik jullie tot in den treure mee lastig val, maar dat terzijde. Die avond kwam ik niet verder dan de voordeur van Mieke Glas. Op het moment dat ik mijn fiets op slot wilde zetten, werd ik van achteren gegrepen en kreeg ik een dot chloroform onder mijn neus.’

Er ging een schok door de kamer. Alle zes keken ze met verschrikte ogen naar Sanne, alsof ze het zelf voelden, alsof er een collectieve herinnering werd aangewakkerd. Britta begon zacht te snikken.

Als Sanne de afgelopen maanden in haar hoofd terugbladerde, herinnerde ze zich Britta als degene die samen met Ursula al tijden in shock leek te zijn geweest. Apathisch was een beter woord, ze keken zo treurig uit hun ogen. Beiden waren vanaf een bepaald tijdstip veel thuisgebleven en gingen regelmatig op doktersvisite. Argeloos had ze hun mannen er weleens naar gevraagd. Zowel Benten als Steffan wist er geen verklaring voor te geven. Alhoewel Benten bij de vraag hoe het met Britta ging altijd een beetje ongemakkelijk uit zijn ogen keek. Sanne had daar nooit iets achter gezocht omdat Benten het meest verlegen van de zeven kameraden was. Ook had Britta een tijd geleden zo maar bij haar voor de deur gestaan

met de bijzondere vraag of ze bij haar mocht douchen. Sanne had natuurlijk ja gezegd, maar nooit gevraagd waarom.

Bijna alle dames bogen voorover om hun glas te pakken en een slok te nemen. De twee die dat niet deden hadden hun drankje nog in de handen en dronken het glas in één teug leeg. Sanne hoorde sommigen duidelijk zuchten of zag ze een traantje wegpinken. Zelf probeerde ze de draad van haar verhaal weer op te pakken.

‘Vanaf het moment dat ik naar achteren werd getrokken, kan ik me niets meer herinneren, totdat ik wakker werd op een tafel. Een massagetafel of een behandeltafel van een dokter of zoiets: mijn benen zaten in die metalen beugels die ze ook gebruiken voor inwendig onderzoek. Mijn rok was omhoog geduwd, mijn slip kapot gescheurd, het voelde fris aan,’ verontschuldigde ze zich. ‘Mijn blouse was opengetrokken en mijn bh zat onder mijn kin. Ik bleek een soort zwarte zak over mijn hoofd te hebben gekregen, ik merkte nog net dat er iets werd weggetrokken voordat ik in de gaten kreeg wat er ongeveer gebeurd zou moeten zijn. Je kunt je voorstellen hoe ik me voelde, zo open en bloot. De paniek, over wat er met mij stond te gebeuren, begon met de snelheid van de realisatie omhoog te schieten.’

De glazen die nog niet leeg waren, werden naar binnen gegoten alsof er straf op stond als dat niet zou gebeuren. Angela stond automatisch op om alle glazen weer te vullen. Sanne wachtte ongeduldig tot ze daarmee klaar was. Toen ging ze verder.

‘Tot overmaat van ramp was mijn ene arm vastgebonden met touw. Ik trok er voorzichtig aan maar merkte dat daar geen beweging in te krijgen was. Alleen mijn linkerhand en arm kon ik bewegen. De eerste persoon in een donkere, waarschijnlijk zwarte, overall die ik zag bleef zo ver bij me weg staan dat ik hem onmogelijk kon krabben. Hij kwam wel dichtbij genoeg om te doen wat hij wilde doen, wat een ondraaglijke pijn veroorzaakte. Het kon niet lang geduurd hebben maar het leek een eeuwigheid.

‘Een licht achter de man wierp een schaduw over zijn gezicht. Toch had ik hem nooit kunnen herkennen, omdat hij een donkere bivakmuts of iets dergelijks droeg. Hij was in zijn zwarte kleding en met de voorkant gehuld in een lichte duisternis onmogelijk te identificeren.’

Sanne vergat hier gemakshalve te vermelden dat ze inmiddels elke verkrachter dacht herkend te hebben nadat ze de laatste had geïdentificeerd: houding, gegrom, kuchje en manier van lopen, ook al waren ze nog zo

slecht te zien geweest door het licht in haar gezicht. Achteraf was het haar allemaal duidelijk geworden. Maar dat hield ze liever nog even voor zich.

‘Ook scheen er een flauw schemerlampje op mijn gezicht dat mijn zicht bemoeilijkte. Daardoor vond ik het vreemd dat er wel tientallen kaarsen en waxinelichtjes op een tafel stonden, waardoor de ruimte best wel goed verlicht was. Na mijnheer nummer één, kwam loser nummer twee. Ik zeg loser, omdat deze persoon het met moeite tien seconden uithield,’ overdreef ze, ‘en toen moest hij zich al terugtrekken. Voor de vorm bleef hij nog even in de ruimte rondhangen, anders zouden zijn maten kunnen denken dat hij geen echte kerel was. Degene die voor ‘de echte kerel’ in de plaats kwam was groot en sterk. Hij was de eerste die mijn borsten wilde aanraken. Die kreeg van mij een flinke haal over zijn hand. Hoewel ik in een soort shock-toestand was, kon ik gek genoeg wel helder denken. Ik bleef zoeken naar een uitweg. Als dank voor de kras op zijn hand haalde hij uit. Met de vlakke hand sloeg hij in mijn gezicht en was ik even groggy.

Of hij van het hele spektakel genoten heeft, weet ik niet. Toen ik bijkwam was hij al op de weg terug. Het was volgens mij dezelfde persoon omdat hij dezelfde manier van lopen had en hetzelfde grote postuur. Nummer vier was een voorzichtig type. Hij liep de hele kamer door, keek in allerlei hoeken, het is me niet duidelijk geworden waarom. Controleerde het touw waarmee ik vastgebonden was en moest, doordat hij kostbare tijd verloren had, opnieuw met zijn lid in de weer om het in een stevige positie te krijgen. Volgens mij met de moed der wanhoop begon hij mijn kruis te swaffelen.’

‘Swaffelen?’ schrok Britta van haar eigen vraag, waarop meteen de vertrouwde rode blos op haar wangen verscheen.

‘Ja, je weet wel, met zijn geslacht ergens tegenaan slaan. Ze zijn al niet goed wijs die mannen, maar soms zijn ze nog een stukje niet goed wijzer,’ beantwoordde Stella deze vraag.

Aan de gezichten van sommige vrouwen zag je dat ze wisten wat Stella bedoelde.

‘Alsof dat niet voldoende was, kwam er opnieuw iemand binnen. Dat bleek de laatste te zijn. Dat wist ik toen nog niet. Deze heer droeg geen condoom. Dat merkte ik direct omdat hij, nog voor hij enige actie had ondernomen, zijn inhoud als een oncontroleerbare vulkaan tegen me aan spoot. Dat deed me realiseren dat de anderen waarschijnlijk wel een con-

doom hadden gebruikt. Met de vordering van het aantal liefhebbers was mijn corridor slechts iets minder geïrriteerd. Door zijn snelle ejaculatie raakte hij lichtelijk in paniek. Dit was blijkbaar niet het plan dat hij in gedachten had. Als een bezetene probeerde hij zijn jongeheer tot leven te wekken. Hij ging zo op in zijn fanatisme, dat het leek of hij mij helemaal vergeten was. Hij was zo gefocust en afgeleid, dat ik ineens moed kreeg om een tegenactie te beginnen. Ik zocht met mijn linkerhand in de zak van mijn colbert.

Ik weet niet of ik dat verteld heb, maar ze hadden mijn lange regenjas uitgedaan en ergens neergelegd. Ik wist niet precies waar. Mijn colbertje hing nog om mijn schouders. In de zak van dat jasje bewaar ik pepperspray. Het busje waar het in zit lijkt op een lippenstift. Ik weet niet of ze me gefouilleerd hebben. Als ze dat wel hebben gedaan, dachten ze waarschijnlijk dat mijn lippenstift niet gevaarlijk kon zijn. ‘Ik haalde een paar keer diep adem, probeerde er niet te paniekerig naar te zoeken. Mijn opponent moest natuurlijk niet gealarmeerd worden. Zo rustig mogelijk ging ik met trillende vingers op zoek naar de zak van mijn colbertje. Door alle schermutselingen lag ik er half op. Er zou een zakdoek en de pepperspray in moeten zitten. De zakdoek was ervoor om het busje er niet bij het minste of geringste uit mijn zak te laten vallen. Ik voelde de stof van de zakdoek. Ik drukte erin en mijn vingers zochten verder. Onder de zakdoek voelde ik het harde metaal van mijn zogenaamde lippenstift. Al in mijn zak probeerde ik met twee vingers de dop er af te halen. Die is er zo makkelijk opgemaakt dat ik het met één hand los kan krijgen. Ik heb die handeling heel vaak geoefend. Uiteraard niet liggend op een bank, maar buiten terwijl ik fietste. Zonder dopje haalde ik de pepperspray uit mijn zak. Heel even keek ik naar mijn hand en liet ik het busje door mijn vingers gaan. Ik moest zeker weten dat de opening aan de goede kant zat. Er zit een groene lichtgevende cirkel rond het gaatje, en een miniem knopje aan de andere zijde, zodat je met slecht zicht de juiste plek weet te vinden. Ik draaide het in mijn hand en wilde mijn belager roepen, zodat hij naar me zou kijken. Mijn stembanden kraakten. Ik probeerde te schreeuwen, er kwam slechts gerochel uit. Mijn mond was zo droog dat ik amper kon kuchen of hoesten. Uiteindelijk sloeg ik met het busje op de metalen zijkant van mijn ligplek, waarbij het bijna uit mijn hand viel. Ik had geen tijd om van schrik te gillen want gealarmeerd keek hij zelf op. Precies op dat moment spoot ik hem de pepperspray in zijn gezicht.’

Alle vrouwen hingen aan haar lippen en slaakten tegelijkertijd een zucht van verlichting.

‘Ik weet niet of ik hem goed in de ogen raakte, maar hij ging neer met een schreeuw alsof iemand hem een brandende spies in de ogen boorde. Een omwenteling van de gebeurtenis waar hij natuurlijk totaal geen rekening mee had gehouden. Van onderliggende partij was ik ineens bovenliggende partij. Maar nu...? Wat moest ik doen? Hij zou daar geen uren blijven liggen en als hij dat wel deed, hoe moest ik me bevrijden?’

Hier pauzeerde Sanne. Ze pakte haar glas, nam een flinke teug en zei: ‘Sorry, ik moet even op adem komen. Wil er iemand alvast haar verhaal vertellen?’

Alsof ze allemaal door dezelfde wesp waren gestoken, begonnen ze door elkaar te praten. Uit het lawaai kon Sanne destilleren dat ze allemaal een soortgelijke ervaring deelden.

‘Dames, een tegelijk,’ riep Stella.

Het werd meteen stil. Dat moment gebruikte Angela om te zeggen wat iedereen dacht. ‘Maak jij eerst je verhaal af. We zijn nieuwsgierig hoe het afloopt. Of eindigt het net als ons verhaal?’

Sanne keek ieder apart secondelang aan en vroeg toen, terwijl ze al een sterk vermoeden had: ‘Hebben jullie iets gelijkwaardigs meegemaakt?’

Weer begon iedereen door elkaar te praten.

‘Oké, oké, ik begrijp het al. Voordat ik verder vertel, wil ik eerst jullie verhaal horen. Hoeft niet zo uitgebreid zoals ik het heb gedaan. Waar je maar behoefte aan hebt. De mannen komen voorlopig niet terug. Mocht dat wel zo zijn, dan maken we heel snel een afspraak om ons hart te luchten. Laten we hier vanaf links beginnen.’